

Hồi 30

Tham Nhập Quan Trường

Gặp phải tay kinh địch, lối nằm của Phí Độc Hành coi như gởi mạng cho đối phương, thế nhưng hiềm vì gã thanh niên không phải là... kinh địch.

Chưởng phong của gã thanh niên chưa kịp phát thì Phí Độc Hành đã lăn một vòng và bật dậy.

Thế đánh hung hãn của gã thanh niên bị vượt luôn.

Không phải là kinh địch, nhưng kinh nghiệm ứng phó đã có thừa, khi Phí Độc Hành vừa tung mình ngồi lên thì gã thanh niên đã thụt ra sau một bước và tay trái hấn tung theo năm ngón tay như năm cái móc chụp thẳng vào tâm mạch của Phí Độc Hành.

Đúng là tuổi trẻ nhưng già kinh nghiệm.

Bị một cú vượt vào khoảng trống vì khi Phí Độc Hành ngồi lên là người thanh niên biết lâm vào thế hạ phong, mặc dầu mình tấn công trước, vì thế đánh không trúng địch mà đối phương đã quay mặt về mình, còn tay chưa thu kịp coi như thảm bại.

Cái bước lui của hắn giữ đúng tư thế phòng vệ, đồng thời tay trái tung lên khi tay phải chưa thu về, từ thế bị động đã biến thành chủ động.

Phí Độc Hành nhếch môi cười:

- Hay !

Hắn khen bằng một giọng thật tình, nhưng tiếng khen của hắn vẫn đi sau, vì khi ngồi dậy thì tay phải của hắn đã vung ra trước.

Đến lúc tiếng nói của hắn vang lên thì bàn tay cũng đã tới sát vào giữa bụng gã thanh niên.

Từ thế tấn công chủ động đến bị đối phương phản công và lâm vào bị động, chỉ qua ba cái vung tay trong nháy mắt, gã thanh niên tuy có bình tĩnh nhưng cũng không làm sao tránh nổi, hắn cố cong mình lại phía sau vậy mà bàn tay của Phí Độc Hành cũng vẫn không bị trượt.

Bàn tay không bị trượt tức là đã trúng, tuy sức dùng không mạnh lắm, nhưng khi đã chạm vào thì cũng không thể như cái phủi tầm thường.

Gã thanh niên gập mình xuống ôm bụng nhăn nhó.

Người trung niên lướt tới thật nhanh, nhưng tay của Phí Độc Hành lại nhanh hơn, hấn vừa chạm vào bụng gã thanh niên thì thay vì rút lại, hấn đã quặt ngang để bắt đúng vào uyển mạch.

Sư đệ đã bị khống chế trong bàn tay của đối phương, vị sư ca có can đảm đến đâu cũng không làm sao dám hành động, người trung niên khựng lại quắc mắt trừng trừng.

Quặt tay gã thanh niên ra phía sau, Phí Độc Hành nhìn người trung niên bằng tia mắt ranh mãnh, nhưng giọng nói của hấn vẫn ôn tồn:

- Dừng lại, các hạ, trừ phi các hạ không kể đến sinh mạng của người sư đệ !

Người trung niên xạm mặt, nhưng không còn cách nào hơn, hấn đành đứng yên một chỗ, cơn giận dữ làm cho giọng nói hơi run:

- Họ Phí, nếu là bậc anh hùng như người ta đã đồn đãi thì người hãy buông vị sư đệ của ta ra, rồi ta và người phân tranh cao hạ.

Phí Độc Hành cười:

- Trong đời cái gì ta cũng có thể sợ, chỉ có chuyện nói khích là ta không hề sợ, vì thế câu nói của các hạ kể như dư.

Gã thanh niên nổi nóng la lên:

- Tam sư ca, cứ hạ hấn đi, đừng có lo sợ cho tiểu đệ...

Phí Độc Hành bật cười:

- Các hạ xứng đáng là anh hùng, nhưng tiếc vì vị sư ca của các hạ không thể làm như thế.

Gã thanh niên vùng mạnh, cái vùng của hấn chỉ để bộc lộ sự bức tức chứ không phải nhằm vào việc thoát thân, vì bàn tay của Phí Độc Hành đối với hấn coi như kềm sắt.

Hấn vừa vùng vừa thét:

- Họ Phí hãy giết ta đi !

Phí Độc Hành cười:

- Nếu cần giết các hạ thì ta không phải tốn sức nhiều đâu, chỉ tiếc rằng con người như các hạ thật không đáng để cho ta giết.

Và hấn vụt quắc mắt nhìn người trung niên, giọng hấn danh lại:

- Hãy cho ta biết, các người thuộc đệ tử của môn phái nào ?

Người thanh niên rước nói:

- Người không xứng hỏi bọn ta câu đó.

Phí Độc Hành nhượng mắt:

- Thật thế à ?

Năm ngón tay hắn bóp mạnh vào, gã thanh niên khom mình xuống...

Cái bóp của Phí Độc Hành không phải là nặng lắm nhưng mồ hôi của gã thanh niên cũng đã tươm ra, hắn vội nghiêng răng chịu đựng nhưng tay hắn phát run.

Thế nhưng, quả đúng như Phí Độc Hành vừa nói, con người này đáng gọi là anh hùng, cơn đau vì cái bóp siết nơi uyển mạch đã làm cho da mặt hắn đổi khác, nhưng hắn vẫn mím chặt đôi môi không thét không rên.

Hắn không nói nhưng người Tam sư ca của hắn phải nói, trước tình cảnh của người sư đệ, bất cứ ai đứng trên cương vị sư ca cũng không thể làm thinh:

- Không sao cả, ta cứ cho người biết, bọn ta là môn đệ của “Thần Châu Thất Hiệp”.

Phí Độc Hành gật gù:

- A... như vậy thì đây là cao đệ của vị Cố đại tiên sinh, nhưng tại hạ lấy làm lại tại sao chư vị ấy lại giáo huấn môn đệ như thế ấy...

Người trung niên muốn nói nhưng Phí Độc Hành đã tiếp luôn:

- Bằng vào thể diện của Cố đại tiên sinh và chư vị trong “Thần Châu Thất Hiệp”, ta không làm khó dễ nhị vị cả, xin phiền về bẩm báo cùng Cố đại tiên sinh rằng, trước mắt bây giờ rất nhiều người đáng giết, đừng nên chĩa mũi nhọn vào một mình họ Phí này, chẳng những làm một chuyện vô ích mà sau đó lại phải nhiều hối hận. Đi đi.

Hắn đẩy tay tới trước, gã thanh niên nhủ tới, nhủ thẳng vào người của vị trung niên...

Là một con người thân thủ thuộ vào hạng khá, gã thanh niên chỏi chân giữ được thăng bằng và trong một thoáng, hắn quay lại thật nhanh, trong tay hắn đã có ngay một ngọn chủy thủ sáng ngời.

Phí Độc Hành trầm giọng:

- Chưa thấy quan tài là chưa biết mình sắp chết, ta cần nói thật cho hai người biết, nếu không vì nể mặt Cố đại tiên sinh thì ta không để cho hai người ra đi dễ dãi như thế ấy đâu, đi đi.

Người trung niên đưa tay cản vị sư đệ của mình và gật đầu nói với Phí Độc Hành, giọng nói của hắn thật chậm rãi:

- Họ Phí, không nên tự cao quá sớm, bọn ta không thể làm gì được các hạ, nhưng không vì thế mà các hạ có thể tự tung tự tác, các hạ hãy chờ, nhớ nghe, chúng ta còn thì giờ đến ba ngày nữa.

Nói xong, hắn kéo tay người sư đệ đi thẳng ra ngoài, cả hai người bước đi không gấp mà cũng không hề sợ.

Đúng như người trung niên vừa nói, họ không thể làm gì được đối phương, nhưng quả thật họ không hề sợ.

Phí Độc Hành nói với theo:

- Nhị vị bình yên lên đường, tại hạ xin vô lễ vì không đưa tiễn.

Lời lẽ tuy có phần khách sáo, nhưng giọng điệu của hắn khá ôn hòa, hình như hắn không có chút gì phiền hà về hành động của hai con người đó.

Không biết vì uy danh của “Thần Châu Thất Hiệp”, hay vì hành động của họ không thể làm cho hắn giận, hắn đứng nhìn theo và nhè nhẹ lắc đầu.

Vành môi hơi nhếch lên với một nụ cười khó hiểu, không một ai có thể đoán ra là “Tướng Cướp Liêu Đông” đang suy nghĩ những gì...

oOo

Đỗ Nghị đến.

Hắn đến lúc gần đúng Ngọ, khách điểm đã sửa soạn cơm nước cho những người khách trú phòng.

Vừa bước chân vào cửa là hắn đã cười ngay:

- Phí huynh quả thật là con người thủ tín mà cũng rất tin người.

Phí Độc Hành cười :

- Đỗ huynh khéo nói thì thôi, tại khách sạn này không biết có người của Đỗ huynh hay không thì không biết, nhưng chung quanh thiên hạ thì đông vậy, tại hạ có muốn trốn đi cũng đâu phải là chuyện dễ.

Đỗ Nghị lúng túng:

- Đâu có, sao Phí huynh lại nghi oan như thế, thật tình mà nói đệ làm sao lại dám đối xử với Phí huynh như thế ? Vả lại, chúng ta bây giờ đã là một nhà rồi kia mà.

Phí Độc Hành cũng cười:

- Có oan uổng cho Đỗ huynh hay không thì chỉ có lương tâm của Đỗ huynh biết lấy chớ có ai biết được.

Đỗ Nghị hơi đỏ mặt, hắn đằng hắng và đánh trống lảng:

- Đệ đến để đem cho Phí huynh một tin mừng, cung hỉ Phí huynh, những điều kiện của Phí huynh nêu ra, Đào lão gia vui lòng chấp nhận.

Phí Độc Hành nhướng mắt:

- Thật thế à ?

Đỗ Nghị cười:

- Tự nhiên, không thật thì đệ làm sao dám phát ngôn? Kể cũng may nếu không phải là Phí huynh thì chưa chắc đã được như thế, tiểu đệ sống bao nhiêu lâu tại Hòa Trung Đường, chưa thấy một ai xin việc mà dám đưa điều kiện và cũng chưa từng thấy khi nào lại được sự dễ dãi của cấp trên như thế !

Phí Độc Hành mỉm cười:

- Đỗ huynh hãy yên tâm, kẻ sĩ vì tri kỷ mà liều mình, đã có người lấy lòng thật mà đối xử với tại hạ, tại hạ cũng quyết trả lại bằng chân tình đó.

Đỗ Nghị nói:

- Như thế là tốt rồi, Phí huynh đã là con người thẳng thắn thì không cần tiểu đệ nói gì thêm, tuy nhiên, tiền tiểu nhân, hậu quân tử, đệ xin nói trước với Phí huynh một điều là con đường tiến lên của Phí huynh gần lắm, dễ lắm, chỉ cần Phí huynh không có hai lòng...

Tia mắt của Phí Độc Hành vụt lóe lên, làm cho câu nói của Đỗ Nghị bị ngắt nửa chừng, hấn ấp úng một hồi rồi vội nói lảng sang hướng khác.

- Phí huynh, anh em mình bây giờ là chỗ thân tình, vì thế nên tiểu đệ mới dám dùng câu “tiền tiểu nhân hậu quân tử”...

Phí Độc Hành hơi dịu ánh mắt, giọng hấn cũng ôn tồn:

- Không sao, Đỗ huynh cứ yên lòng, thật sự nếu quả có một ngày như thế thì tại hạ sẽ bằng lòng sự xử trí của chư vị, và đến lúc mà có chuyện không hay như thế thì chắc tại hạ cũng không còn có được sự tự do !

Đỗ Nghị nói:

- Đã đem mình vào cho việc công rồi thì đệ không thể không nói thẳng, tuy nhiên đệ cũng cầu nguyện rằng cái ngày có chuyện không hay như thế sẽ không bao giờ có thể xảy ra.

Phí Độc Hành gật gù:

- Nhưng dầu sao đi nữa thì hãy còn có Đỗ huynh, tại hạ làm sao lại có thể có hành động làm liên lụy đến bằng hữu cho được?

Câu nói của Phí Độc Hành làm cho Đỗ Nghị dâm hoảng, vì câu nói chí tình mà gần như ngầm cảnh cáo, hấn vội cười mớm:

- Đúng rồi, Phí huynh vốn là một bậc trượng phu, làm sao có thể đối với bằng hữu như thế, đệ dám quả quyết là không khi nào có chuyện bất lợi xảy ra đâu.

Phí Độc Hành nhếch môi, thái độ của hấn nửa đùa nửa thật:

- Câu nói của Đỗ huynh làm cho tại hạ đâm thẹn nếu quả là bậc trượng phu thì chắc tại hạ không bao giờ chịu ăn chén cơm của Hòa Khôn đâu.

Đỗ Nghị chợt nghe trái tim như nặng xuống.

Hắn có biết qua về Phí Mộ Thư, tiếng tăm của “Tướng Cướp Liêu Đông”, thì hắn không còn lạ gì nữa, nhưng hắn không thể ngờ lại có thể có một câu nẩy lửa trước mặt hắn như thế, hắn định ninh con người của Phí Mộ Thư cũng như bao nhiêu Hắc đạo giang hồ khác, cũng có lúc kỳ cục nhưng cũng có lúc hơi vàng làm mất lương tâm, nhưng bây giờ trước một câu nói thẳng thừng như thế khiến hắn càng đâm hoảng.

Nói xong câu đó, Phí Độc Hành ngồi xuống giường và bật nằm luôn, vừa nằm hắn vừa vươn vai uể oải.

Đỗ Nghị hỏi:

- Sao Phí huynh coi bộ mệt nhọc như thế, đêm bị mất ngủ à ?

Phí Độc Hành ngáp dài:

- Mệt lắm thì không, nhưng hình như không được thoải...

Đỗ Nghị nói nhanh:

- Không, bây giờ mình đi chớ, để đến chỗ rồi Phí huynh mặc tình nghỉ ngơi thong thả.

Phí Độc Hành nhướng mắt:

- Đi à ? Đi đâu ?

Đỗ Nghị đáp:

- Phí huynh thật thì thôi, bây giờ thì Phí huynh coi như đã có chỗ rồi, đâu lại cứ ở khách sạn mãi thế sao ? Mình đã gia nhập vào tổ chức rồi mà !

Phí Độc Hành gặng lại:

- Sao ? Gia nhập vào tổ chức này rồi không thể ở khách sạn được nữa hay sao ? Trừ lương à ?

Đỗ Nghị cười :

- Không phải, đệ muốn nói bây giờ Phí huynh đã vào tổ chức, nếu để ở tại khách sạn thì coi làm sao được? Vì bây giờ Phí huynh đã được cấp cho chỗ ở hẳn hoi, chớ đâu phải lôi thôi như khách sạn vậy ?

Phí Độc Hành gật đầu:

- A... thì ra là như thế, vậy thì đi !

Hắn nhìn quanh và nói tiếp:

- Đỗ huynh ngồi chờ một chút, để tôi thu xếp hành trang...

Nói là “hành trang” chớ thật thì chỉ có một cái túi da nho nhỏ, trong đó chỉ có vài bộ quần áo, thêm một cái nón và cái roi ngựa nữa là đầy đủ.

Cầm những thứ ấy lên tay, Phí Độc Hành trầm ngâm:

- Tại hạ có nhờ Đỗ huynh về chuyện hôm đó, chẳng hay kết quả đến đâu rồi ?

Đỗ Nghị đáp:

- Phí huynh đừng lo, đệ đã cho người đi dò hỏi, chắc nay mai sẽ có tin, khi nhận được là đệ sẽ báo ngay.

Phí Độc Hành gật đầu, hấn bước ra cửa, hấn không hỏi nữa, có lẽ hấn đang nghĩ về chỗ mà họ dành cho hấn, hấn nghĩ đến một tòa nhà.

oOo

Tòa nhà có hơi sâu vào trong những tàng liễu xanh rờn.

Chỉ có hai cánh cửa là nổi bật.

Hai cánh cửa sơn màu đỏ chót.

Hai người hai ngựa, họ song song phi nước kiệu đến tận ngạn “Thập Sát Hải” là dừng lại.

Tòa nhà có hai cánh cửa màu đỏ tọa lạc ngay nơi đó.

Đúng như lời của Đỗ Nghị nói dọc đường, ngôi nhà ở vào một nơi chẳng những thanh tịnh mà lại cực kỳ trang nhã.

Phí Độc Hành cười một mình.

Nơi này đáng lý dành để cho văn nhân tài tử đêm về ngồi dưới tán liễu nhìn sông nước... làm thơ, vậy mà bây giờ lại chứa một tướng cướp từng can án giết người vượt ngục và nhứt là bây giờ lại thêm một chức vô cùng vinh dự: Chó săn.

Hấn nhìn quanh và nói thật chậm:

- Tôi cứ tưởng phủ đường của Hòa Khôn tọa lạc ở nội thành, không dè lại ở đây.

Đỗ Nghị lắc đầu:

- Không, đây chỉ là một trong những “bất động sản” của Hòa Trung Đường, ở đây được coi là một biệt nghiệp quan trọng, chính vì Đào lão gia xem trọng Phí huynh nên cho đưa đến nơi này, chớ nếu người khác thì không bao giờ được bén mảng đến đâu.

Phí Độc Hành mỉm cười:

- Thật là vinh hạnh cho tại hạ vô cùng.

Đỗ Nghị cười nhưng không được tự nhiên, hấn nhảy xuống ngựa và bước lại gõ cửa.

Cánh cửa sịch mở, bên trong một tên đại hán cúi mọp mình:

- Kính chào Đỗ gia !

Đỗ Nghị hát mặt:

- Đây là Phí gia, hãy đưa hành lý của người vào trong cho cẩn thận.

Gã đại hán bước tới, hai tay tiếp lấy hành lý và cung kính cúi đầu.

Không hát mặt như Đỗ Nghị, Phí Độc Hành nhìn gã đại hán với nụ cười thân thiện:

- Đa tạ, xin phiền.

Gã đại hán liếc nhanh vào mặt Phí Độc Hành và ôm hành lý quay vào trước, Đỗ Nghị đưa tay mời Phí Độc Hành theo sau.

Gian nhà khá lớn mà chung quanh sân cũng rộng.

Ngôi nhà kiến trúc quy mô, tiền viện, trung đường, hậu viện, sân lộ thiên, ao cá và non bộ, tất cả không thiếu một món nào.

Có lẽ phải gọi đây là một “trang viện” thì mới đúng, nếu chỉ gọi là một ngôi nhà thì rất khó hình dung.

Phí Độc Hành thở ra:

- Trên trời có Thần tiên phủ, dưới thế có nhà bạc Vương hầu, người ta đã nói, như thế quả không sai, chỉ là “biệt nghiệp” mà như thế này thì đủ biết dinh thự ra sao nữa.

Đỗ Nghị nói:

- Phí huynh được ở tại đây, như vừa rồi đệ đã nói chính vì có sự biệt đãi của Đào lão gia, chỗ trong anh em chúng ta không một ai có thể như thế ấy.

Qua khỏi tiền viện, đến phòng khách lại đến một gian nửa như thư phòng, nửa như phòng ngủ, bên ngoài có bàn, ghế bọc nhung đỏ và cách một tấm rèm bên trong có giường nằm.

Giường rộng, nệm cao, chăn màn hoàn toàn mới, có lẽ đúng như lời Đỗ Nghị, họ khá biệt đãi với Phí Độc Hành.

Nhìn quanh một hồi, Phí Độc Hành gật gù:

- Thật là sang, bao nhiêu năm nay xông xáo giang hồ thật là phí uổng, nơi này chẳng những tôi chưa từng được ở mà đến thấy cũng không?

Đỗ Nghị phớt nụ cười đắc ý:

- Sao ? Phí huynh thấy vừa lòng chớ ?

Phí Độc Hành lắc đầu.

Không phải cái lắc đầu không bằng lòng mà là một cử chỉ như không bao giờ tưởng tượng mình sẽ được như thế.

Hắn nói:

- Là người trong giang hồ mà ra, chắc Đỗ huynh không lạ gì cái sinh hoạt của chúng ta, dầm mưa dãi nắng, ăn quán ngủ đình, thiên lao vạn khổ không làm sao kể siết, ở được trong một chỗ sang cả như thế này, chắc chấn hùng khí của tại hạ sẽ bay đi mất và nhút định không còn ý chí nào để trở lại giang hồ!

Đỗ Nghị cười:

- Chớ không lẽ Phí huynh nghĩ còn có ngày trở lại giang hồ nữa hay sao ?

Phí Độc Hành đáp:

- Ai dám nói chén cơm ngày nay có lây dài hay tạm bợ ? Vì thế không làm sao tại hạ lại không có ý nghĩ thối thân.

Đỗ Nghị cười:

- Chén cơm ngày nay có lây dài hay không đều do ở Phí huynh, nếu Phí huynh bằng lòng an hưởng lây dài thì không một ai làm sao phá được, nhưng nếu Phí huynh muốn bỏ đi thì cũng chắc không ai ngăn nổi.

Phí Độc Hành nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Đỗ huynh ở tại Hòa Trung Đường đã bao lâu rồi ?

Đỗ Nghị đáp:

- Bảy tám năm rồi, nhưng sao ?

Phí Độc Hành hỏi tiếp:

- Có bao giờ Đỗ huynh định bỏ đi không?

Đỗ Nghị lắc đầu:

- Không có chuyện đó bao giờ, nơi đây chẳng những ăn no mặc ấm, có quyền có thế mà lại còn là chỗ an toàn nhút trong đời, danh dự cũng không thua khanh tướng, cứ mỗi bước chân ra là có kẻ vòng tay cung kính, mỗi một lời nói ra là trăm miệng tuân theo, thử hỏi trong giang hồ, phải tạo bao nhiêu lâu, phải đổ bao nhiêu máu mới có được một chỗ ngồi như thế ? Huống chi, cho dầu tài ba xuất chúng đi nữa, cũng chưa chắc được yên thân. Chính vì thế cho nên bảy tám năm nay, đệ chưa hề có ý nghĩ rời bỏ, chưa bao giờ có ý nghĩ trở lại giang hồ.

Phí Độc Hành gật đầu:

- Như thế là đúng và Đỗ huynh cũng đừng nghĩ tại hạ là một thằng điên.

Đỗ Nghị cười:

- Xin Phí huynh hãy yên lòng, bất tài như đệ mà còn được bảy tám năm chưa bị trua6't, thì con người đệ nhứt anh hùng như Phí huynh làm sao lại không có thể trường cửu ở đây để mà hưởng thụ.

Phí Độc Hành không nói, hấn bước lại ngồi lên mép giường, hấn ngồi thật nhẹ, hấn nhìn nhìn bộ quần áo của mình rồi nhìn tấm nệm trắng phau như cảm thấy e dè.

Vành môi của Đỗ Nghị lại phớt một nụ cười đắc ý.

Có lẽ trong bụng hấn đã nghĩ đến một con cạp suốt ngày được người dưng thịt, con cạp đó nhứt định sẽ không có chuyện... nhớ rừng.

Chuyện khơi màn này quả thật là đúng mức, chỉ có hạng thần thánh hoặc những thằng điên mới đành lòng từ chối không chịu an hưởng sự sung sướng dễ dàng đem đến cho mình.

“Tướng Cướp Liêu Đông” tuy có ngang tàng, nhưng nhứt định không điên, và đã là “tướng cướp” thì chắc chắn hấn không phải là thần thánh.

Nhứt định hấn hết sức bằng lòng.

Công dầu này tự nhiên về tay Đỗ Nghị.

Bằng vào con mắt quá nhiều kinh nghiệm, Đỗ Nghị biết ngay là con cá đã cắn câu.

Miếng mồi thơm tho như thế này thì cá nào mà không cắn ?

Và một khi cá đã cắn câu rồi, cho dầu thứ cá kình cũng khó lòng vùng vẫy.

Con cá kình họ Phí bây giờ đã lọt vào quỹ đạo của phú quý xa hoa, cái tên “Tướng Cướp Liêu Đông” từ nay có thể tự nhiên tan biến trong bộ đời chớ không cần phải xóa.

Con người dầu nguy hiểm đến đâu, dầu lợi hại đến đâu, nhưng nếu một khi đã bị lọt xác thì nguy hiểm hay lợi hại bằng trời cũng kể như không có.

“Tướng Cướp Liêu Đông” dưới con mắt của Đỗ Nghị bây giờ đã đi vào con đường lọt xác, mà lọt xác là coi như đã chết.

Hấn muốn la lên thật lớn để tự khen cái tài thao túng của mình, nhưng hấn không dám, đôi mắt còn ít nhiều sát khí của Phí Độc Hành làm cho hấn còn chút e dè, hấn cố nuốt trôi vào bụng những gì mà hấn đang muốn nói.

Phải một chút khá lâu, như cố để cho cái lưỡi câu có mang miếng mồi hơm chạy lọt vào bụng cá, lão “ngư ông” Đỗ Nghị mới chịu giả từ.

Trước khi ra đi, hấn cẩn thận, thân thiết báo cho Phí Độc Hành biết tại đây có sẵn người phục thị, hấn bảo muốn gì chỉ cần lên tiếng là sẽ có sự cung ứng thật hoàn toàn.

Khi đặt chân ra cửa, hấn còn nháy nhó nói thêm: “Sự cung ứng phục thị tại đây không có giới hạn, muốn gì có nấy, kể luôn chuyện cần... người đẹp”

Thật đúng là một tay “già dặn”, đã trưng bày tất cả những gì cần thiết cho một cuộc sống đế vương, gã họ Đỗ vẫn không quên cái chuyện tối cần thiết cho cuộc sống đế vương đó là những đóa hoa biết nói.

Con người ở đời, khi phải lặn lội gian nan, những cái cần thiết cho cuộc sống đôi khi người ta dễ dàng quên lãng, nhưng một khi đã “an cư” thì “lạc nghiệp” phải nối theo luôn.

Đã có nhà tốt, giường êm, món ngon vật lạ, và nhứt là khi đã có rượu quý là phải có gái tơ.

Tất cả những thứ ấy như hình với bóng, nhứt định không thể phân ly.

Đã bằng lòng hưởng thụ là phải hưởng tận cùng, những bãi cát khô nóng luôn luôn hút nước nhiều hơn nơi ẩm thấp, con người đã gian lao cực nhọc, khi bắt đầu nếm mùi phú quý, chịu nếm mùi phú quý thì nhứt định cào cấu ngấu nghiến quên thôi.

Đỗ Nghị ra đi, trong lòng hấn phơi phới vì hấn tự nghĩ chính hấn đã bằng vào kinh nghiệm bản thân mà “xoi thấu lòng người” một cách tài tình như thế.

Sự thành công này chưa chắc có một ai thực hiện nổi, ngoại trừ hấn ra, chỉ có hấn, chỉ có con người chán chê sự cực khổ trong giang hồ, đã “khôn ngoan” chọn sự hưởng thụ mới có thể thành công như thế.

Hấn phóng mình lên ngựa, mang theo một nụ cười.

Bốn vó ngựa sải nhanh, môi hấn vẫn chưa khép lại, hấn vẫn giữ nụ cười.

Một nụ cười khoan khoái của con người đắc ý...

- o O o -